

Francis Parker Yockey

Autor: Francis Parker Yockey

Především si ti z nás, kdo věří v Osvobození Evropy a Impérium Europa, musejí uvědomit: toto je začátkem konce americké hegemonie v Evropě. Chatrné konstrukce Morgenthauova, Marshallova, Schumannova a Štrasburského plánu, amerických vlajek vlajících nad hlavními městy evropských zemí, NATO, systematického ponižování Německa, ďábelského plánu vytvořit německou armádu k válce proti Rusku ve službách žido-amerického okupanta, armády bez generálního štábu řízené demokraty a vyzbrojené zbraněmi z časů prusko-francouzské války, celých těch dlouhých demokratických prázdnin Churchillů, Gaullů, Spaaksů, Gasperisů, Adenauerů a Schumannů. Evropě pražské procesy poslouží jako historické spláchnutí dějinné fekálie Churchillů a jejich liberálně-komunistické špíny.

S americkou nadvládou je amen, Evropa si totiž se zpožděním začíná uvědomovat – Imperium, Londýnská proklamace a Frontfighter to hlásají dlouhá léta – že mocí volající Evropu k boji s „bolševismem“ není nikdo jiný než židovský *stát-národ-lid-rasa*: tedy entita, která sama politický bolševismus historicky stvořila a vedla.

Není pochyb o tom, že události dostatečně silné k tomu, aby přesvědčily Stalina přehodnotit celou jeho světovou politiku a zaujmout otevřeně protižidovské pozice, zapůsobí totožným způsobem i na evropské elity. K zachování americké hegemonie musí totiž evropské elity zůstat pasivní – aktivní kooperace evropských elit s primitivním lidským materiálem kalibru McCloye, Trumana, Achesona či Eisenhowera se totiž samozřejmě jeví zcela nemožnou – a pražské procesy s drtivým rachotem vybudily tuto elitu k aktivnímu odporu proti plánům na usmrcení evropské bytosti, spřádané ve Washingtonu židovsko-americkým vedením.

Američané nemohou nechat odestát pražské procesy o nic víc než Rusko – není cesty zpět. Jsou vyhlášením války americko-židovskému vedení, ať už bude ruský tisk balit svá vysvětlení do sametových slov odsuzujících „antisemitismus“ nebo ne. V politice v prvé řadě záleží na činech, nikoliv slovech. Skutečností zůstává, že ruské vedení zabíjí Židy za zradu na Rusku, za službu židovské entitě. Nic nedokáže tuto skutečnost zastřít či zvrátit. Evropská elita tuto skutečnost volky nevolky zaznamená a podnikne patřičné kroky. Rusko otevřeně před celým světem označilo svého hlavního nepřítele, čímž odstranilo jakékoliv případné pochybnosti o tom, kdo skutečně profituje z americké hegemonie v Evropě.

Během oněch temných dní roku 1945 řada Evropanů Američany vítala coby menší ze dvou zel. V průběhu uplynulých sedmi let se však srovnání ničivosti ruského barbarismu a americko-židovského bolševismu projevilo v plné nahotě, odhalené a popsané v druhé části

Imperia: vzhledem k nesmírné kulturní odlišnosti Ruska a Západu by ruská okupace byla pro Evropu daleko méně nebezpečná. Tato propast by znemožnila vznik systému vazalských států, jelikož v Evropě nenajdeme žádné fanaticky věřící panslavisty – a ruské barbarské vedení nikomu jinému nevěří. Výplod nestoudné americké propagandy, že by Rusko mohlo vybit 250 milionů Evropanů, není třeba vůbec brát vážně. Jde o políček evropským duchovním prostředkům i mužnosti, a navíc tu máme spíš co do činění s historickou noční můrou, vzešlou nepochybně z pera nějakého amerického spisovatele vědecko fantastických příběhů.

Pro politické – a stále víc také totálně kulturní – účely Americe zcela vládne *kultura-stát-národ-rasa* Židů. Na evropském kontinentu pak Amerika pod svůj prapor sbírá síly *kulturní retardace* a reakce, lenivosti a rozkladu, podřadnosti a špatných instinktů. Z duchovní jímky Evropy si může Amerika vyzvednout k vykonání vlastní špinavé práce – znesváření, zhanobení a zničení Evropy v sebevražedné válce – nekonečnou záplavu churchillů.

Od nyníška se bude do běhu událostí stále intenzivněji zapojovat evropská elita a nutit tak žido-americké vedení krok za krokem přepustit vládu nad osudem Evropy Evropě, jejím nejlepším elementům, organické vůdcovské kastě. Pokud žido-američtí předáci odmítnou, mohou jim Evropané pohrozit ruským strašákem a tímto využitím Ruska proti žido-americkému vedení dosáhnout Osvobození Evropy – snad ještě před vypuknutím Třetí světové války.

* * * * *

Dalším nevyhnutelným následkem zlomového bodu pražských procesů je zostření americké diplomatické ofenzivy proti Rusku – „studená válka.“ Dojde k zesílení tiskové kampaně v Americe i Evropě a Rusko bude malováno stále temnějšími odstíny; americké vyzbrojování bude urychleno; všichni potenciální sovětští agenti budou zlikvidováni „spojenými národy.“ Rusko na to musí pochopitelně reagovat: dnes označuje Pravda „sionismus za ‚nástroj amerického imperialismu‘ – zítra bude psát: ‚Americký imperialismus je nástrojem sionismu.‘“

A třetí nevyhnutelný následek: kolaps americko židovských pozic na Blízkém východě a napříč islámským světem. Jelikož Rusko nemůže ustoupit ze své protižidovské politiky a Židovstvo ze své politiky protiruské – pro oba totiž není na světě jiného geopolitického nepřítele – Rusko se chtě nechtě spřáhne s islámem a *vice versa*. Nad operetním státečkem Izrael se stahují vsutku temná mračna, jak jeho milion obyvatel na březích mořích obklopuje 300 milionů mohamedánů, kterým právě – povzbuzen hrubou silou svých amerických lokajů – plivnul do tváře. Americký golem je stále stejně veliký, hloupý a ochotný – nachází se však 5000 mil daleko. Izraelcům budou nadále přibývat vrásky a v tajnosti jsou oprašovány evakuační plány.

Čtvrtým neodvratným následkem bude oslabení americké pozice v Japonsku a během několik let dost možná budeme svědky konečného vypuzení amerických okupačních sil z japonských ostrovů. Už dnes mají vojáci rozkaz nosit na japonských ulicích mufti a s novou vlnou

zintenzivnění ruské politiky směřující proti žido-americkému režimu ve Washingtonu automaticky dojde i povzbuzení aktivity v kruzích politicky uvědomělých japonských elit.

Nevyhnutelně *musí* nastat řada dalších událostí, na něž dnes v Kremlu nikdo ani nepomyslí. Některé z nich obyčejné a předvídatelné, jiné Nemyslitelné a sotva představitelné: jistá je jedna věc – kdo vyhlásí Židovi válku, brzy se octne v boji globálního rozsahu a narůstající zuřivosti; moc židovského státu-národa-rasy je totiž velice rozvětvená a vedení tohoto státu-národa-rasy provádí svou politiku ve vleku citů a nikoliv v souladu s rozumem – a podléhá tak různým posedlostem a *ideés fixes*.

Pro nás v Evropě představují procesy vítané vyčistění ovzduší. Nepřátelé sami sebe označili. Amerika ustupuje zpět na své právoplatné pozice zbrojíře a technika, výrobní linky světa a dodavatele lidského materiálu, pěchotního *kanónenfutru*, komukoliv, kdo umí zatáhnout za ty správné nitky – za První světové války to byla Anglie, za té Druhé Židovstvo. Co se Evropy týče, mohou židovští předáci klidně stáhnout hvězdy a pruhy a vyvěsit Davidovu hvězdu.

Bylo dosti pošetilé žádat Evropu, aby bojovala za Ameriku, velice hloupé vyzývat ji k „obraně sebe sama před bolševismem“ – pod vedením Frankfurtera, Lehmana a Morgenthaua – ale žádat Evropu k boji za vykořenění „antisemitismu“ v Rusku je zcela absurdní. Existuje snad Evropan – byť jen jediný – který by zareagoval na takovou výzvu? Dnes se však právě toto, bez jakékoliv zástěrky, stalo *raison d'être* protiruské koalice – Rusko totiž bylo předurčeno coby úhlavní nepřítel, jediný nepřítel, a prohnané rolnické vedení kremelských panslavistů nepodléhá ve své zahraniční politice lehkovážnosti.

Procesy usnadnily úkol Evropské fronty osvobození. Ta jako první varovala kontinent před zánikem v otroctví garantovaném spojenectvím údajně s Amerikou, ale ve skutečnosti s *kulturou-státem-národem-rasou* Židů.

Opakujeme naši výzvu Evropě: žádný Evropan nesmí bojovat s jedním nepřítelem Evropy ve prospěch nepřítele jiného – jedině za suverénní Evropu.

Evropa má jedinečnou úlohu – uskutečnit svůj Osud, což znamená vydobýt si znovu své svrchovanosti, znovu nalézt své určení, ustanovit Imperium a dát světa éru evropského řádu a míru. Při uskutečňování tohoto velkolepého a neodolatelného Osudu se stávají veškeré vnější události pouhým materiálem ke zpracování. Proto směrem dovnitř platí Londýnská proklamace stejně tak dnes jako v roce 1948 a stejně jako bude platit v roce 1960: „Ne, Evropa se o tuto zamýšlenou válku nezajímá o nic víc než o šarvátku dvou černošských kmenů v Súdánu.“

Závěrečná část článku Francise Parkera Yockeye: **What Is Behind The Hanging Of The Eleven Jews In Prague?** (1952) byla převzata ze stránek RADNAT (Radical Nationalism in Australia).